

[Forsvarsministeren.]

og for flyvevåbnets vedkommende skal der tilvejebringes en vis stationsbesætning på hver flyveplads. Gennem en forøgelse af tjenestetiden ved disse to værn øges naturligvis beredskabet, idet besætningerne som følge af den forlængede tjenestetid bliver mere rutinerede, hvilket har stor betydning for betjeningen af det ofte kostbare og komplicerede materiel.

Jeg har derfor truffet bestemmelse om, at tjenestetiden skal forlænges ved søværnet og flyvevåbnet på følgende måde:

For flådens vedkommende får værnepligtige fra juli-indkaldelsen i år og senere indkaldelser 15 måneders tjenestetid, idet dog værnepligtige, der er uddannet som specialister, får 18 måneders tjenestetid.

For kystbefæstningens vedkommende indføres der 18 måneders tjenestetid for værnepligtige fra maj-indkaldelsen i år og senere indkaldelser. Ved flyvevåbnet får værnepligtige fra maj-indkaldelsen i år og senere indkaldelser 18 måneders tjenestetid. Tjenestetiden vil således indtil videre ikke blive lige lang i hele forsvaret og ej heller indenfor de enkelte værn.

Når det ærede medlem hr. Johs. Christiansen spørger mig, hvorledes jeg vil forklare den ulige byrde, de værnepligtige vil komme til at bære, hvis man indfører 18 måneders tjenestetid i visse våben eller afdelinger, men ikke i andre, vil jeg gerne påpege, at det ikke er nogen ny foreteelse indenfor det danske forsvar. Også under tidligere forsvarsordninger er det forekommet. Jeg kan nævne hærloven af 1909, der havde følgende tjenestetider: fodfolket 165 dage, idet dog 750 mand blev udtaget til yderligere tjeneste i 75 dage, livgarden 150 dage, idet dog 200 mand af ialt 272 blev til fortsat tjeneste i yderligere 350 dage, rytteriet som regel 200 dage, men for 390 mand af ialt 420 blev der en yderligere tjenestetid på 340 dage. For artilleriets vedkommende havde trainkonstabler et års tjenestetid, medens konstablerne kun havde 280 dages tjenestetid. Og sådan kunne jeg fortsætte. Under den første verdenskrig indførte daværende forsvarsminister dr. P. Munch, der jo var partifælle til det ærede medlem, en forlængelse af tjenestetiden, der var meget forskellig for de forskellige årgange og våben, og som for visse kategoriers vedkommende endog oversteg 2 år. Ved forsvarslovene af 1922 og senere forsvarsord-

ninger lige op til den anden verdenskrig er der bygget på det samme princip med vekslende tjenestetider for de forskellige våben og afdelinger. Heller ikke i tiden efter krigen, altså fra 1945 og fremefter, har tjenestetiden været ens for de værnepligtige, idet den i visse perioder har varieret fra 10 til 12 måneder indenfor det samme hold. Endvidere har der til stadighed i hele den tidsperiode, jeg her har omtalt, været udtaget en ret stor procentdel til uddannelse som befalingsmænd, hvorved de har fået en meget længere tjenestetid end de øvrige værnepligtige.

Til syvende og sidst vil jeg gerne understrege, at vi i diskussionen om disse problemer stadig må holde os for øje, hvad der er baggrunden for alle de bestræbelser, som for øjeblikket udfoldes for at forlænge tjenestetiden. Det er, som det er gentaget mange gange, og som det må gentages en gang til, vort eget ønske om at få et beredskab, der ligger bag det alt sammen. Vi vil vise vor vilje til at forsvare os, først og fremmest for vor egen skyld, men også overfor de lande, vi er i forsvarsforbund med. Vi håber på, ja, vi ved, at andre vil hjælpe os, hvis vi bliver truet, men hvordan kan vi vente dette, hvis vi ikke viser de andre lande, at vi er i stand til at omsætte ord i handling?

Det er ikke nok at uddanne et vist antal soldater om året og skaffe det nødvendige materiel. Alt dette kan miste sin betydning, hvis vi ikke råder over en beredskabsstyrke, der til enhver tid er rede til at imødegå et uvarslet angreb på landet, og som derved kan sikre os tid til at gennemføre mobiliseringen af de hjemsendte værnepligtige. I modsat fald kan vi risikere at blive rendt over ende uden chance for at komme til at yde en effektiv modstand, og de betydelige ofre af økonomisk og anden karakter, der bringes for opbygningen af vort forsvar, vil dermed være bragt forgæves. Sandheden er desværre, at vi i dag ikke råder over et sådant beredskab, idet det ganske simpelt ikke er muligt med den til rådighed stående værnepligtsmasse og 12 måneders tjenestetid at opstille egentlige beredskabsstyrker med over 6 måneders tjenestetid, bortset fra det danske kommando i Tyskland. Jeg vil gerne understrege, at vore styrker, også under den gradvise opbygning af dem, der må finde sted fra næste år, må være sammensat af taktiske enheder af alle våben, blandet i